

som Svar paa dette uventede Angreb i Ryggen smed Trompeten fra sig, og bad D. K. finde sig en anden Forblæser? Ak, hvormeget kunde ikke have set anderledes ud, om der havde været en Time endnu tilovers til at finde det forløsende Ord om, hvorledes D. K. skal gøre Valgretten frugtbringende for Kvindesagen uden at fornærme de politiske Partier; eller til at lære Tillidsmændene, hvem i Himmels Navn de skal skærpe deres Vaaben mod, naar det ikke skal være Indehaverne af de af Kvindesagen eftertragtede Goder.

Og tænk, hvilket Udbytte. Kredsen kunde have faaet af Punkt XII, om der var givet dette Punkt endnu en Time. Hvilken gensidig Befrugtning og Udveksling af Idér, der kunde have fundet Sted, Hvor befriende vilde det ikke have været at hjælpe hinanden med at rodfæste Kvindesagen i store praktiske Foretagender. Som en stor, ensom Fugl sejlede nu Indlederens stolte *Centralhus for enlig stillede, selverhervende Kvinder* hen over Forsamlingens Hoveder, som en beskeden enlig Svale gjorde *Lyngbykredsens Fabrikshjem* den Følge. Hvem fik Tid til at dreje Hovedet og kigge efter Fuglene? — Kredsen staar ligesaa lidt rustede til Vinterens Arbejde nu som før, og dog ligger der saa mange Opgaver at tage op rundt om, og vi trænger alle sammen til at tages i Arbejde, hvis ikke Kvindesagen skal opslide sig selv paa Spørgsmaal, som ikke er en Pibe Tobak værd.

Nej, det næste Fællesmøde maa hyde paa mindst to ubeskaarne Arbejdsdage, ellers gaar for meget i Stykker.

Men disse Indvendinger skal ikke kaste Skygger over Mødet. Vi tæller kun Solskinstimerne. — Og bredt og lysende falder Solstriben ind over Forsamlingen, da vor kære, ukuelige Formand fortæller om Billedet af Valgretsforkæmperne, der skal ophænges paa Væggen i den nye Rigsdagsbygning og appellerer til Tillidsmændenes kendte Offervillighed, som heller ikke fornægter sig, men paa Stedet indbringer 145 Kr. Dækning af Udgifterne.

Vækkende og vakkende skinner

Solen, da Forsamlingen vedtager, at indgive et Andragende til Regering og Rigsdag om Nedsættelse af en Kommission til Ændring af Plejetilsynslovene; og da Landstingsmand Steincke taler om, hvorledes Staten bør lette Forsørgerpligten, da tænder Solen Gnister i de mange Kvindehjærter, og de forstaar, at her slaas en ny Port op for kvindelig Virketrang og Skaberevne.

Anden Dags Eftermiddag drog Medlemmerne for en mere kraftig end blid Bør over Pontonbroen til Nørresundby, hvor den stedlige Kreds havde indbudt til Kaffebord, og hvor derefter Damerne Arenholt og Lemché talte henholdsvis om *Dansk Kvindesamfunds Opgaver i Fremtiden* og om Begrebet *politisk Modenhed*. — Kredsen gamle Formand, *Marie Hasselbach*, var tilstede og hyldedes med Begejstring.

Med Fællesspisningen i Haandværkerforeningens Sal sluttedes det egentlige Fællesmøde, og alle Dissonanser syntes under disse Timers glade Samvær opløst i den skønneste Harmoni. Aalborgkredsens Styrelse kunde med Rette indskrive Fællesmødet 1918 som en Sejr i Kredsen Historie.

Men Mødet havde et Efterspil, som ikke blot talte nogle enkelte Soltimer, men en hel Soldag, Valdemarsdagen.

D. K.s gamle, trofaste Kampfælle, Aalborgkredsens tidligere Formand, Bartholine Jørgensen, havde indbudt til en Udflugt med Løkken som Maal. Hun havde stillet et Ekstratog til Disposition for Medlemmerne med fri Befordring frem og tilbage og indbudt dem til Middag paa Badehotellet. Paa den elskværdigste Maade havde hun og Løkkenkredsen delt Værtspligterne mellem sig. Kredsen Styrelse med Formanden, Johanne Christiansen, i Spidsen gav Deltagerne en festlig Modtagelse med Æreport og Musik. I Procession med D. K.s Banner i Spidsen drog man til Hotellet, hvor Kredsen gav Frokost. Senere lod Løkkens Fiskere til Ære for Gæsterne Redningsbaaden trække ned til Stranden og staa til Havs til Tonerne af „Vift stolt paa Kodans Bølge“, hvorefter Raketapparatet med Røg

og Knald kløvede Luften og sendte Redningstovet, Gud ved i hvor mange Meters Længde, ud til en fingeret Skude i Nød. — Efter at de mange Gæster, som skulde Syd paa, var draget bort, samledes de Vendelboer og Thyboer til et Møde i Klitten, hvor G. Lemche talte om Dronning Margrethe, „den sidste „Valdemar“ paa Danmarks Trone.“

Og saa faldt der Stilhed over Stranden, hvor endnu Sporene stod i det fugtige Sand af de mange Fødder fra alle Landets Egne, som nu havde søgt hver tilbage til sit, og Slottet med de gyldne Skjoldene forsvandt i Søens Purpurskød. Men i Stilheden begyndte ængstende Røster at tale til den, som blev tilbage, og alle spurgte de: „Vil disse mange Fødder, som nu gik hver sin Vej, finde sammen igen paa en anden Strand, naar Aar og Dag er gaaet? Og hvis de mødes igen, vil de da finde Kvindesagen ligesaa uforvansket og lodig, som de forlod den her?“

Beretning

fra

D.K.s Fællesmøde

den 13. og 14. Juni 1918.

D. K.s 25. Fællesmøde afholdtes i Aalborg Haandværkerforenings smukke Festsal, der straks gjorde sig yndet ved dens gode Lydforhold.

Om Morgen den 13. samledes i H. t. Distriktslovene først Distriktsstyrelserne og siden de mødte Tillidsmænd fra hvert Distrikt til et Møde. Ogsaa her viste Aalborg By, hvor store Forhold den er vant til at tumle. Uden synderlig Vanskelighed skaffedes der i en Bygning 8 af hinanden uafhængige Rum, hvori de 8 Distrikter kunde mødes.

Kl. 1 begyndte det egentlige Fællesmøde, som aabnedes af Formanden med følgende Ord:

Det er i Aar to Aar siden, at D. K. holdt sit smukke og vellykkede Fællesmøde i Aarhus, og denne forfærdelige Verdenskrig, der ikke alene dræber Menneskene paa Valpladsen men tillige i de nevtrale Lande kuer Fremdrift og Virkelyst i Menneskene og lærer dem i hidtil ukendt Grad at resignere og vente — den vedvarer